

Αρχιμ. π. Συμεών Βενετσιάνος: Πάντοτε να ονειρευόμαστε τον ουρανό

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#) / [Πολυμέσα - Multimedia](#)

Ένα σου λείπει ακόμα, λέει απόψε στον καθένα μας ο Χριστός. Τώρα είναι η στιγμή, της αληθινής ελευθερίας. Μπορώ να ζήσω μέσα στον κόσμο, χωρίς να είμαι κόσμος. Η σωτηρία απαιτεί ολοκληρωτικό δόσιμο του ανθρώπου στον Θεό, χωρίς συμβιβασμούς.

Του Σταμάτη Μιχαλακόπουλου / Ι. Ν. Ευαγγελιστρίας Πειραιώς

Ιερά αγρυπνία τελέστηκε το Σάββατο 26 Νοεμβρίου, (Κυριακή ΙΓ΄ Λουκά, Ιακώβου μεγαλομάρτυρος του Πέρσου, Δαμασκηνού Μητροπολίτου), στον Ιερό Ναό Ευαγγελιστρίας Πειραιώς, στην οποία προεξήρχε και κήρυξε τον θείο λόγο, ο Αρχιμανδρίτης π. Συμεών Βενετσιάνος, κληρικός της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αθηνών.

Η αγρυπνία και η ομιλία εντάσσονται στο πλαίσιο του προγράμματος «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει...» και μεταδόθηκαν από το κανάλι του προγράμματος στο YouTube.

Με αφορμή την ευαγγελική περικοπή της ημέρας, ο π. Συμεών στην ομιλία του επεσήμανε πως δεν ήταν λίγοι εκείνοι που βρέθηκαν κοντά στον Χριστό, όταν Εκείνος ήρθε και περπάτησε ανάμεσα μας. Μεταξύ αυτών και ο πλούσιος άνθρωπος που παρουσιάζει η ευαγγελική περικοπή, ο οποίος εξέφρασε στον Χριστό, τον πανανθρώπινο πόθο για την αιωνιότητα και τη σωτηρία της ψυχής.

Δεν γοητεύθηκε αλλά μάλλον απογοητεύθηκε, καθώς δεν ήταν έτοιμος να διακινδυνεύσει να χάσει τα λίγα, για να κερδίσει το ανεκτίμητο. Όχι μόνο δεν

έλαβε συγχαρητήρια για την τήρηση των εντολών, αλλά του φάνηκε ο λόγος του Χριστού, βαρύς και ασήκωτος.

«Είχε κάνει πολλά, αλλά αδυνατούσε να πράξει το ένα, να απαρνηθεί τον πλούτο του και να ακολουθήσει τον Χριστό. Χωρίς να στερηθεί τις τέρψεις του πλούτου και τη δόξα του κοσμικού αξιώματος, ήθελε και την αιώνια ζωή. Όμως πως να συμβιβάσεις τα ασυμβίβαστα; Ρίζα πάντων των κακών είναι η φιλαργυρία, υπογραμμίζει ο Απόστολος Παύλος. Τι έφταιγε λοιπόν, ο πλούτος, τα υλικά αγαθά ή μήπως η νοοτροπία;»

Ο χριστιανός δεν αρνείται τα πράγματα του κόσμου, τόνισε ο π. Συμεών, αλλά την εξάρτηση από αυτά. Και όσο περισσότερο απομακρύνεται ο άνθρωπος από τον Θεό, τόσο περισσότερο συσσωρεύει πλούτο, θεωρώντας ανεπιτυχώς τον πλούτο ως υποκατάστατο της πίστης και της ελπίδας προς τον Θεό.

Άλλωστε ο κόσμος γύρω μας, δεν είναι αποτέλεσμα τυχαιότητας. Ο ίδιος ο Θεός έπλασε τον κόσμο και τον άνθρωπο ως κορωνίδα της δημιουργίας. Η παρακοή και η πτώση των πρωτοπλάστων συμπαρέσυρε ολόκληρη την κτίση, η οποία επαναστάτησε εναντίον του αποστάτη ανθρώπου.

Ο ερχομός του Χριστού στον κόσμο, αποκατέστησε την σχέση του ανθρώπου με τον Θεό, με τον συνάνθρωπο, με τον εαυτό του και την κτίση. Ο Κύριος αγίασε τα πάντα με το πέρασμα Του, περπάτησε ανάμεσα μας, ευλόγησε τους άρτους, γαλήνευσε τη θάλασσα, δίδαξε τα πλήθη με το παράδειγμα του σποριά, θαυματούργησε ακόμη και με τα ενδύματα Του.

«Η Εκκλησία, ως σώμα Χριστού, βλέπει την χρήση του κόσμου ως ευχαριστιακή και την θεία λατρεία ως πράξη δοξολογίας και ευγνωμοσύνης προς τον Θεό.

Γι' αυτό και χρησιμοποιούμε το κρασί, το ψωμί, το νερό, το λάδι, τις αρωματικές ουσίες, το αλεύρι, το σαπούνι, το κάρβουνο και τόσα ακόμη. Όλα ο Θεός τα έπλασε, Του ανήκουν και Του τα προσφέρουμε.»

Ο άνθρωπος είναι σώμα και ψυχή, έτσι ζει κι έτσι λατρεύει τον Θεό, συνέχισε ο π. Συμεών. Μετέχουμε στις ιερές τελετές της Εκκλησίας μας με όλες τις αισθήσεις μας. Βλέπουμε τα τεκταινόμενα, ακούμε τα ψαλλόμενα, σιγοψιθυρίζουμε τους ύμνους, οσμιζόμαστε το θυμίαμα, προσκυνούμε τις εικόνες, γευόμαστε τον Αγιασμό, τους άρτους, την θεία Κοινωνία.

Χαιρόμαστε την παρουσία μας στο Ναό, βιώνουμε τον συγκλονισμό της κάθε στιγμής, έχουμε ακουμπήσει την ελπίδα μας στον Χριστό, γνωρίζουμε ότι τώρα πια είναι το Σώμα και το Αίμα Του μέσα στο Ποτήριο της Ευχαριστίας και η πίστη μας

δεν διαψεύδει τις προσδοκίες μας.

Σε κάθε ξεκίνημα της ζωής μας καλούμε τον Ιερέα να ευλογήσει ένα νέο ξεκίνημα, να αγιάσει την πορεία μας, το σπίτι, το νέο σχολικό έτος, το κατάστημα, το αυτοκίνητο, το εργοστάσιο, το νοσοκομείο, το στρατόπεδο, την κτηνοτροφική μονάδα, την γεωργική παραγωγή, τον κόπο και τον μόχθο κάθε εργαζόμενου.

Με όλα αυτά, όπως σημείωσε ο π. Συμεών, η μητέρα Εκκλησία, μας διδάσκει την εύλογη χρήση των πραγμάτων του κόσμου και όχι την καταδυνάστευση της δημιουργίας. Γι' αυτό και καθημερινά προσευχόμαστε στις ιερές ακολουθίες «υπέρ του σύμπαντος κόσμου», αφού «η καρδιά που έμαθε να αγαπά, λυπάται για όλη την κτίση», κατά τον Άγιο Σιλουανό τον Αθωνίτη.

«Κατά συνέπεια, ο σεβασμός μας προς την κτίση, την δημιουργία του Θεού, είναι σεβασμός προς τον κτίστη και δημιουργό. Τιμούμε την κτίση, αλλά δεν προσκυνούμε την κτίση και πολύ περισσότερο δεν υποδουλωνόμαστε στην κτίση.»

Προσερχόμαστε στο Ναό του Θεού με πηγαία και αληθινή πίστη, χωρίς ακρότητες και φανατισμούς, με ταπείνωση και ευλάβεια, σε καιρούς δύσκολους και οριακούς, για να προσκυνήσουμε τον Θεό και να τιμήσουμε τους Αγίους Του.

Να λάβουμε δύναμη, ελπίδα, αισιοδοξία, κουράγιο και χάρη, όχι μαγικά, αλλά με τον πνευματικό και ουσιαστικό τρόπο που απολαμβάνουμε στον ευλογημένο χώρο της Ορθόδοξης Εκκλησίας.

Κάνουμε τον Σταυρό μας και καθώς βγαίνουμε από το Ναό, ξέρουμε πως δεν είμαστε μόνοι, το χέρι του Θεού προπορεύεται. Οι αγωνίες μας εξακολουθούν να υπάρχουν, μόνο που τώρα έχουν ζυμωθεί με την δύναμη της προσευχής, την χάρη του Θεού και τις ικεσίες των Αγίων.

Και ολοκληρώνοντας την ομιλία του ο π. Συμεών, κατέληξε:

«Ένα σου λείπει ακόμα, λέει απόψε στον καθένα μας ο Χριστός. Τώρα είναι η στιγμή, της αληθινής ελευθερίας. Μπορώ να ζήσω μέσα στον κόσμο, χωρίς να είμαι κόσμος. Η σωτηρία απαιτεί ολοκληρωτικό δόσιμο του ανθρώπου στον Θεό, χωρίς συμβιβασμούς.

Ο άνθρωπος που αγαπά τον Θεό κατορθώνει τα ακατόρθωτα. Φουντώνει η πίστη και έρχεται η χάρις του Θεού. Ο Κύριος μας Ιησούς, ο Διδάσκαλος και Θεός μας, ας μας αξιώνει σε όλο το πέρασμα μας από αυτή τη γη, πάντοτε να ονειρευόμαστε τον ουρανό.»

[Την ομιλία μπορείτε να παρακολουθήσετε εδώ:](#)